

Republika Hrvatska
Općinski sud u Bjelovaru
Stalna služba u Križevcima
I.Z. Dijankovečkog 14
48260 Križevci

Poslovni broj: P-898/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Bjelovaru, Stalna služba u Križevcima, po sutkinji toga suda Ivani Prosenečki Kamenjak, u pravnoj stvari tužitelja Tihomira Tkalčec, Križevci, Ulica Branitelja Hrvatske 16, OIB:59719012184, zastupanog po punomoćniku Ivanu Vuković, odvjetniku u Križevcima, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB:02535697732, zastupanog po punomoćnici Maji Čuljak, odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti, na glavnoj i javnoj raspravi održanoj 23. travnja 2026., u prisutnosti tužitelja, zamjenika punomoćnika tužitelja Matiji Vuković, odvjetničkog vježbenika kod Ivana Vukovića, odvjetnika u Križevcima, a u odsutnosti punomoćnika tuženika, a koja presuda je objavljena 29. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

1. Utvrđuje se da su ništetne odredbe čl. 10. Ugovora o kreditu račun broj 5540321, broj partije: 09-199-03276-5 zaključenog dana 7.7.1999. godine između tužitelja Tihomira Tkalčec iz Križevaca, Branitelja Hrvatske 16, OIB: 59719012184, kao korisnika kredita i tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, kao kreditora, u dijelu u kojem je ugovoreno plaćanje naknade za prijevremenu otplatu kredita, odnosno u članku 10. stavku 3. istoga Ugovora koja odredba glasi: „Korisnik kredita dužan je istovremeno platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita utvrđenoj aktima Banke“.

2. Nalaže se tuženiku PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732 da tužitelju Tihomiru Tkalčec iz Križevaca, Branitelja Hrvatske 16, OIB: 59719012184, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.304,64 eura (tisuću tristo četiri eura i šezdeset četiri centa) zajedno sa zateznim kamatama tukućima od dana donošenja presude, odnosno od 29. svibnja 2026. pa do isplate po stopi zatezne kamate određene za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo

polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sukladno čl.29.st.2. i 8. ZOO-a, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu u kojoj navodi da su on i tuženik dana 7. srpnja 1999. godine sklopili Ugovor o kreditu broj 5540321, broj partije 09-199-03276-5, solemniziran kod javnog bilježnika, na temelju kojega je tuženik tužitelju odobrio kredit od 83.069,79 DEM (322.560,00 kn). Predmetni kredit tužitelj je u cijelosti prijevremeno vratio dana 2. siječnja 2007. godine, a tuženik mu je potom naplatio naknadu za prijevremenu otplatu u iznosu od 531,79 EUR. Tužitelj smatra da je odredba članka 10. stavka 3. Ugovora o kreditu nepoštena i ništetna jer potrošaču nameće obvezu plaćanja naknade koju nije moguće procijeniti pri sklapanju ugovora te ne ostavlja mogućnost potrošaču da utječe na njenu visinu. Ugovorna klauzula o naplati naknade za prijevremenu otplatu u potpunosti je unaprijed formulirana od strane tuženika i nije bila predmet pojedinačnog pregovora, a time je suprotna načelima savjesnosti i poštenja te uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača. Sukladno članku 59. stavku 1. Zakona o zaštiti potrošača, „Nepoštena ugovorna odredba je ništetna“ (čl. 59. st. 1. ZZZP). Isto tako, ta se klauzula kosi s odredbama članka 1024. stavaka 3. i 4. Zakona o obveznim odnosima prema kojima korisnik kredita u slučaju vraćanja kredita prije ugovorenog roka mora nadoknaditi davatelju štetu ako je do štete došlo, a banka u slučaju prijevremene otplate ne može obračunati kamate za razdoblje od dana vraćanja kredita do dana kada ga je po ugovoru trebalo vratiti. Budući da tuženik u predmetnom slučaju nije dokazao nastanak štete, nema zakonske osnove za obračun niti kamata niti dodatnih naknada (čl. 1024. st. 3. i st. 4. ZOO). Tužitelj dodatno ističe da ga tuženik nikada nije upoznao s aktima ili odlukama kojima je utvrđena visina naknade niti je u Ugovoru o kreditu unio parametre za njezino određivanje, pa potrošač pri sklapanju ugovora nije imao mogućnost procjene tog troška. U takvim okolnostima odredba je unaprijed formulirana standardna ugovorna klauzula, pa tuženik snosi teret dokazivanja da je o njoj vođen pojedinačni pregovor. S obzirom na sve navedeno, tužitelj predlaže da se članku 10. stavku 3. predmetnoga Ugovora o kreditu proglasi ništetnim te da se tuženika obveže na nadoknadu svih troškova ovog postupka zajedno s pripadajućom zateznom kamatom.

2. Tuženik je u svom odgovoru na tužbu predložio da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan, iznoseći sljedeće ključne prigovore i navode: u prvom redu ističe da se sporni Ugovor o kreditu sklopljen 7. srpnja 1999. ne može podvesti pod Zakon o zaštiti potrošača budući da je zakon stupio na snagu tek 9. rujna 2003., kao ni pod izmjene Zakona o obveznim odnosima iz 2005. kojima je uređena primjena od 1. siječnja 2006. pa na odnos nastao prije tog datuma ne proizlazi status potrošača niti se može utvrđivati ništetnost ugovornih klauzula. Uz navedeno tuženik ističe da opći zastarni rok za restitucijska potraživanja iznosi pet godina od dospeljeća obveze, a koji je protekao prije podnošenja tužbe, pa je svaki zahtjev za povrat plaćenih naknada zastario. Napominje da tužba sadrži isključivo deklaratorni zahtjev (utvrđenje ništetnosti) bez ikakvog kondemnatornog elementa ili drugog pravnog interesa sukladno članku 187. stavku 2. ZPP-a, pa ni vrijednost predmeta spora (koja je višestruko veća od iznosa osporene naknade) ne odgovara prirodi i opsegu

traženog utvrđenja te bi prema tome tužba trebala biti odbačena ili barem da joj se smanji označena vrijednost spora.

U nastavku, ukoliko sud ne odbaci tužbu u preliminarom postupku, tuženik tvrdi da tužitelj nije potrošač niti je dokazao svoj potrošački status, a sve sporne naknade (obrada zahtjeva, vođenje kredita, prijevremena otplata) jasno su uređene važećim propisima (Zakon o bankama, ZOO, Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite NN 15/2014) i nisu ni pretjerane ni nepoštene jer nisu izazvale značajnu neravnotežu u pravima i obvezama. Tuženik u svome odgovoru podsjeća da je svaki pojedini iznos naknade bio predmet pregovora te je tužitelj sam prihvatio visinu naknade, a usporedbe s naknadama državnih tijela (FINA, sudske pristojbe) pokazuju da se radi o rutinskim i reguliranim troškovima. Kao dodatnu potporu navodima tuženik iznosi više presuda hrvatskih sudova (Općinski sud u Splitu P-3322/2017, Županijski sud u Zagrebu Gž-253/2023, Gž-3583/2018 i dr.) u kojima je istovjetna tužba redovito odbijena, te presudu Suda EU u predmetu C-621/17 prema kojoj pri naplati naknada nije nužno prikazivati detaljnu strukturu troškova. Pored navedenoga, u nastavku isti naglašava da je Ugovor o kreditu solemniziran kod javnog bilježnika, pa je tužitelj o svim klauzulama i posljedicama ugovora bio detaljno informiran, a javnobilježnički akt uživa neoborivu presumpciju istinitosti. Tuženik se isto tako poziva i na pravna shvaćanja Vrhovnog suda RH te na pravila o zabrani retroaktivne primjene prava, kao i na stranu praksu (Slovenija Cp 62/2023) u pogledu početka teka zastare, čime dodatno naglašava neosnovanost tužbenog zahtjeva. U završnom sažetku tuženik zaključuje da ne postoje zakonski razlozi za utvrđenje ništetnosti, da su sporne odredbe su jasne, uočljive i transparentne, ističe kako nije dokazano da su naknade nerazmjerno opteretile tužitelja, napominje da je tužitelj svjestan ekonomskih učinaka klauzula, a ističe i da tužitelj nema potrošačkog statusa niti relevantnog pravnog interesa, a navodi i da su sva potraživanja su zastarjela slijedom čega predlaže naslovnome sudu da tužbu i tužbeni zahtjev odbiju u cijelosti te da se tuženiku namijene sudski troškovi.

3. Radi razjašnjenja spornih, a za ovaj postupak odlučnih okolnosti te pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja u postupku izvođenja dokaza sud je pročitao cjelokupnu dokumentaciju u spisu i to tužbu (list 1-3), ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila između tužitelja i tuženika sklopljenog 11. travnja 2008. (list 5-8), potvrda o uplati naknade po kreditu (list 9), odgovor na tužbu tuženika od 5. prosinca 2025. (list 12-24), odluka o visini naknade tuženika (list 28-34), sudska praksa (list 35), podnesak punomoćnika tužitelja od 28. prosinca 2025. (list 42-46), podnesak tuženika od 23. siječnja 2026. (list 47-49), zapisnik s ročišta održanog 2. veljače 2026 (list 50-51), podnesak tužitelja od 11. veljače 2026. (list 52-55), te zapisnik s ročišta održanog 23. travnja 2026. (list 56-59).

4. U svezi s ovako provedenim dokaznim postupkom, sud je prema svojem uvjerenju, a na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog provedenog postupka, sukladno čl. 8. ZPP-a odlučio kao u izreci ove presude i rješenja.

5. Među strankama nije sporno da su dana 7. srpnja 1999. tužiteljica i tuženik, sklopili Ugovor o kreditu račun broj:5540321, broj kreditne partije:09-199-03276-5, solemniziran 12. srpnja 2007. po javnom bilježniku. Nije sporno niti da je temeljem istoga Ugovora tuženik stavio tužitelju na raspolaganje novčani iznos od 83.069,79 DEM, u kunskoj protuvrijednosti od 322.560,00 kn. Uz navedeno nije sporno niti da je

isti Ugovor i to u članku 10. sadržavao odredbu prema kojoj je Korisnik kredita bio u mogućnosti vratiti kredit prije roka određenoga u članku 7. istoga Ugovora ali je o tome dužan unaprijed obavijestiti Banku, a u navedenom slučaju korisnik kredita dužan je podmiriti dospelje, a nepodmirene obveze, ostatak kredita s osnove glavnice i pripadajući dio kamate obračunatih do dana prijevremene otplate. Korisnik kredita dužan je prema istoj odredbi istovremeno platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita utvrđenoj aktima Banke.

6. Između stranaka je sporno da li je nastupila zastara tužiteljeva zahtjeva. Sporno je i da li je tužitelj imalo utjecaj i da li je mogao pregovarati o odredbama spomenutoga ugovora. Nadalje sporno je i da li je odredba čl. 10. Ugovora sklopljenog između tužitelja i tuženika 7. srpnja 1999. nepoštena i ništetna ugovorna odredba, te da li je plaćanjem naknade za prijevremenu otplatu došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelji. Pored navedenoga, sporno je i da li tužitelj ima status potrošača, sporna je i od strane tužitelja u tužbi naznačena vrijednost predmeta spora, a sporno je i da li tužitelj ima pravni interes za vođenje ovoga spora. Pored svega navedenoga sporno je i da li je sporna ugovorna odredba iz članka 10. bila tužiteljici razumljiva, jasna, lako uočljiva.

7. Iz Ugovora o kreditu račun broj 5540321, broj partije: 09-199-03276-5 zaključenog dana 7.7.1999. godine između tužitelja Tihomira Tkalčec iz Križevaca, Branitelja Hrvatske 16, OIB: 59719012184, kao i korisnika kredita i tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, kao kreditora proizlazi da je temeljem navedenog Ugovora o kreditu tuženik odobrio i isplatio tužiteljici kredit u iznosu od 83.069,79 DEM/322.560,00 KN. Dalje iz istoga proizlazi da je predmetni Ugovor u članku 10. sadržavao odredbu prema kojoj je Korisnik kredita bio u mogućnosti vratiti kredit prije roka određenoga u članku 7. istoga, dakle prije isteka roka od 240 mjeseci ali je o tome dužan unaprijed obavijestiti Banku, a u navedenom slučaju korisnik kredita dužan je podmiriti dospelje, a nepodmirene obveze, ostatak kredita s osnove glavnice i pripadajući dio kamate obračunatih do dana prijevremene otplate. Korisnik kredita dužan je prema istoj odredbi istovremeno platiti. Nadalje iz istoga je utvrđeno da je isti Ugovor imao strogo propisanu namjenu – izgradnju – dogradnju stambenog objekta.

7.1. U svome iskazu na ročištu održanom 23. travnja 2026. tužitelj je iznio da je 1998. godine, zajedno sa suprugom sudjelovao na natječaju za rješavanje stambenih pitanja te je 1999. u Privrednoj banci Zagreb zaključio ugovor o kreditu poznat kao "Njavrin kredit" za rješavanje stambenoga pitanja za svoju obitelj, odnosno za dogradnju obiteljske kuće na adresi u kojoj je tada, a i dan danas stanuje sa suprugom i troje djece. Za obvezu plaćanja naknade za prijevremenu otplatu, predviđenu člankom 10. ugovora tužitelj je istakao kako je ona postala je očita tek kada je kreditu 2007. pristupio ranijoj otplati, prilikom čega je platio više od 500 eura naknade, a nije mu nigdje objašnjeno na temelju kojih troškova, radnji ili kalkulacija banka naplaćuje tu naknadu. Tužitelj je naglasio da je ponuda u smislu sklapanja predmetnoga Ugovora bila isključivo zadana od strane tuženika i bila je postavljena u smislu "uzmi ili ostavi" i da u poslovnicama u Ivanić-Gradu i Križevcima nije bilo moguće pregovarati o sadržaju članka 10., a prihvatio ju je jer je ona bila uvjet za sklapanje ugovor o kreditu s tuženikom odnosno ona je bila pravilo kod tuženika i obveza za sve koji s istim kreditorom žele sklopiti Ugovor o kreditu, a za tzv. Njavrin kredit tužitelj je istakao kako ga nije mogao ishoditi u drugoj banci već isključivo kod

tuženika iz ovoga postupka. Tužitelj je istakao u svome iskazu kako je Ugovor o kreditu ishađao djelomično u poslovnici u Križevcima, a djelomično u Ivanić Gradu slijedom čega, a djelomično i zbog proteka većeg broja godina od tada do ročišta, tužitelj nije mogao precizirati osobe osobne bankare s kojima je dogovarao sklapanje predmetnoga kredita. Prije potpisivanja je sve ugovorne odredbe pred javnom bilježnicom Višnjom Tušek čuo tek taksativno pročitane, bez ikakvih dodatnih pojašnjenja ili tumačenja. Nikada nije dobio pisane materijale o osnovi izračuna naknade niti je stekao uvid u parametre koji određuju njezinu visinu. Zaključno je tužitelj naveo da mu banka ni prije sklapanja ugovora ni prilikom otplate nikada nije predočila niti objasnila kriterije i parametre na temelju kojih se izračunava naknada za prijevremenu otplatu kredita. Tužitelj je u svome iskazu decidirano naveo i kako u vrijeme sklapanja predmetnoga Ugovora o kreditu nije imao nikakav obrt ili tvrtku u svome vlasništvu, a zaključno je napomenuo da je on pokušao pregovarati o spornoj ugovornoj odredbi no to je bilo bezuspješno zbog krutih pravila tuženika, odnosno jasno propisanih pravila da se ona mora platiti ukoliko netko želi ishoditi kredit.

Sud je iskaz tužitelja prihvatio u cijelosti ocijenivši ga životnim, logičnim te uvjerljivim te potkrijepljenim ispravama sadržanim u spisu predmeta i to ponajprije Ugovorom o kreditu. Uz navedeno, iskaz tužitelja u dijelu u kojem je istakao da nije imao mogućnosti pregovarati o iznosu naknade za prijevremenu otplatu kredita te da je bila određena jednostrano i postavljena od strane tuženika u smislu „uzmi ili ostavi“ ovaj sud ocijenio je istinitim jer je u tom dijelu tužitelj u cijelosti precizno opisao samu dinamiku koja je prethodila sklapanju Ugovora o kreditu kao i samu dinamiku sklapanja kao i postupanje nakon toga, a posebno i razloge zašto je sve ugovorne odredbe, unatoč njihovom nerazumijevanju, prihvatio. Sud je kao životne i logične prihvatio navode tužitelja da je ugovor potpisao i njegove ugovorne odredbe prihvatio jer joj je nužno bio potreban novac za dogradnju i adaptaciju nekretnine namijenjenu za njegovo stanovanje kao i stanovanje njegove mnogobrojne obitelji, dakle tužitelja, njegove supruge i njihovih troje djece i u toj nuždi je prihvatio pravila tuženika iako s istima nije bio suglasan niti u potpunosti upoznat u smislu da bi mu bilo poznato što konkretno plaća u okviru te naknade za prijevremenu otplatu te zašto je tu naknadu u konačnici u obvezi platiti tuženiku. Posebno je sud cijenio dio iskaza tužitelja u kojemu je opisao što ga je posebno nagnalo na sklapanje predmetnoga Ugovora s tuženikom, odnosno da je riječ bila o tzv. Njavrinom kreditu koji je za njega bio najpovoljniji, a takav kredit nije mogao ishoditi kod nekog drugog kreditora. Dodatno, pri davanju svoga iskaza tužitelj je djelovao smireno, na pitanja je odgovarao bez zadržke i razmišljanja kakav bi odgovor trebao dati te je više puta na različite načine od strane uređujuće sutkinje upitan u odnosu na iste okolnosti, a svaki puta njegov bi odgovor bio jednak.

8. Prema čl. 219. u svezi s čl. 7. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22, 114/22 i 155/23 dalje: ZPP) svaka stranka dužna je iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev i kojima pobija navode i dokaze protivnika. Ako na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice sud će zaključiti primjenom pravila o teretu dokazivanja.

8.1. U konkretnom slučaju za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva valja primijeniti odredbe Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 53/1991, 73/1991,

3/1994, 111/1993, 107/1995, 7/1996, 91/1996, 112/1999, dalje ZOO/91) vodeći se odredbama Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993.

9. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako je u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, odnosno ako na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Prema odredbi čl. 5. Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

9.1. Prema članku čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Inače ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu.

10. Iz cjelokupno provedenog dokaznog postupka proizlazi da tuženik sa tužiteljem prilikom sklapanja predmetnog ugovora nije pregovarao oko odredbi o plaćanju naknada i troškova – konkretno o odredbi o plaćanju naknade za prijevremenu otplatu kredita jer je u pitanju odredba koju ju je tuženik unaprijed formulirao u Ugovor o kreditu i to u čl.10. Ugovora pa tužitelj nije imao mogućnost utjecaja na sadržaj navedene odredbe Ugovora. To proizlazi iz samog Ugovora o kreditu, iz iskaza tužitelja pa je samim time prigovor tuženika da se o toj odredbi pregovaralo neosnovan. Naime, iz provedenih dokaza utvrđeno je da tuženik nije dokazao da bi tužitelja upoznao sa onime što čini trošak naknade za prijevremenu otplatu kredita i nije ga upoznao s razlozima zbog kojih se ista naplaćuje već je utemeljen isključivo na odluci banke kao trgovca i tužitelj na istu ne može utjecati osim ako odustane od uzimanja kredita.

Ujedno iz iskaza tužitelja proizlazi da nije mogao o ugovornim odredbama o naknadi za prijevremenu otplatu kredita uopće pregovarati niti je mogao utjecati na sadržaj navedene ugovorne odredbe.

Tužitelj, sve i da mu je i bila pružena prilika da pregovara o uvjetima ugovora, ne bi mogla postići da se bilo što u predmetnom ugovoru mijenja. Takvi ugovori kakav je predmetni su tipski ili adhezijski ugovori, a pojedine njihove odredbe su ništave ukoliko su sastavljene suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzrokuju očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja, sastavljača ili ugrožavanja postizanja svrhe sklopljenog ugovora. Tuženik je nepošteno primjenjivao navedenu ugovornu odredbu na koji način je doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljem. Naime, odredbom čl. 142. st. 1. ZOO/91 propisano je sa su opći uvjeti oni koje odredi jedan ugovaratelj, bilo da su sadržani u formalnom ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru, i u pravilu obvezuju kao i ove. Prema odredbi čl. 143. st. 2. ZOO/91 sud može odbiti

primjenu pojedinih odredbi općih uvjeta koje lišavaju drugu stranu prava da stavi prigovore, ili onih na temelju kojih ona gubi prava iz ugovora ili gubi rokove, ili koje su inače nepravične ili pretjerano stroge prema njoj. Slijedom navedenog su odredbe iz čl. 10. Ugovora o kreditu utvrđene ništavima.

11. Iz odredbe sadržane u čl. 10. predmetnog ugovora utvrđeno je kako je između tužitelja i tuženika ugovoreno da je Korisnik kredita bio u mogućnosti vratiti kredit prije roka određenoga u članku 7. istoga, dakle prije isteka roka od 240 mjeseci ali je o tome dužan unaprijed obavijestiti Banku, a u navedenom slučaju korisnik kredita dužan je podmiriti dospelje, a nepodmirene obveze, ostatak kredita s osnove glavnice i pripadajući dio kamate obračunatih do dana prijevremene otplate. Korisnik kredita dužan je prema istoj odredbi istovremeno platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita utvrđenu aktima Banke-tuženika iz ovoga postupka.

11.1. S obzirom da tužitelj kao potrošač nije bio u mogućnosti pregovarati s tuženikom u svezi naknada i troškova kredita, sud je stajališta da je navedena odredba ugovora o kreditu u kojoj se navodi da naknada za prijevremenu otplatu kredita ništetna ugovorna odredba. Tužitelju je kao potrošaču trebalo na temelju jasnih i razumljivih kriterija objasniti navedenu odredbu, što sve tuženik nije učinio, a sve kako bi tužitelj mogla objektivno predvidjeti da li je to za njega tegobno iz nekog razloga i koje su posljedice koje proizlaze iz takve odredbe. Pored navedenoga, ovaj je sud stajališta da je nelogično očekivati od tužitelja kao laika, inače po zanimanju veterinara, da istu odredbu i naknadu jasno razumije.

12. Uz navedeno, ovaj je sud stajališta da tuženik nije dokazao da se o toj spornoj odredbi pojedinačno pregovaralo, već nalazi utvrđenim da se radi o standardnoj odnosno tipskoj ugovornoj odredbi, da u Ugovoru o kreditu nije jasno navedeno od čega se sastoji naknada za prijevremenu otplatu kredita, niti je jasno i nedvosmisleno predložena struktura navedenih troškova, tj. od čega se isti sastoje, u kojem konačnom iznosu, da je takva ugovorna odredba uzrokovala neravnotežu obveza na štetu potrošača odnosno tužitelja iz ovoga postupka.

Iz svega navedenog sud je zaključio kako se zaista radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužiteljice, obzirom da sukladno odredbama čl. 4. ZOO-a poštujući načelo savjesnosti i poštenja svi sudionici obveznih odnosa su dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana. Obzirom da je sud nakon provedenog dokaznog postupka utvrdio kako je odredba čl.10. Ugovora o kreditu od 7. srpnja 1999. nepoštena i kao takva ništetna, valjalo je odlučiti kao u točki I izreke ove presude.

12.1. Isto tako, na tuženiku je teret dokaza da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za prijevremenu otplatu kredita i visini te naknade. Međutim, tijekom ovoga postupka tuženik to nije dokazao, niti je predlagao izvođenje dokaza na te okolnosti. Osim toga, iz iskaza tužitelja, čiji iskaz je sud ocijenio vjerodostojnim, proizlazi da nije progovarao o navedenoj odredbi o naknadi za prijevremenu kredita, a da zaposlenica tuženika i to osobna bankarica tužitelja, na upit tužitelja što zapravo on plaća kad plaća tu naknadu, nije znala odgovoriti iz čega je za zaključiti kako ni samoj službenici banke, odnosno osobnoj bankarici tužiteljice nije bilo poznato što čini strukturu te naknade i za što se konkretno ista plaća odnosno koje radnje i troškove tuženika ona pokriva.

Nadalje, s obzirom na to da se u konkretnom slučaju radilo o tipskom ugovoru o kreditu, da se o spornoj odredbi nije pregovaralo može se zaključiti da banka-tuženik nije vodila računa o zakonitim interesima potrošača, odnosno tuženica nije pregovarala s tužiteljem o spornoj odredbi kako bi se uvjerila da bi tužitelje pristala na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora, stoga, ovaj sud zaključuje da je tuženik prilikom ugovaranja sporne odredbe postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Isto tako, budući da iz iskaza tužitelja proizlazi da o navedenoj odredbi nije mogao pregovarati, jer mu je dan na potpis već pripremljeni ugovor, a banka – tuženik nije dokazivao da je omogućila tužitelju da pregovara o predmetnoj odredbi Ugovora o kreditu, ovaj sud zaključuje da bi tužitelj neprihvaćanjem navedene odredbe bio ograničen u ostvarenju svoga prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), odnosno bez predmetne naknade za obradu kredita nije bilo moguće sklopiti ugovor, pa je predmetnom spornom odredbom ugovora o kreditu prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača.

Dakle, s obzirom na to da se radi o namjenskom kreditu-odobren je isključivo za izgradnju-dogradnju stambenog objekta, pri čemu je potrošač bio ograničen uvjetima iz ponude banke, može se zaključiti da tuženik nije postupio u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za prijevremenu otplatu kredita ni oko njenog ne/prihvaćanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a što znači da je nepoštena navedena odredba čl. 10. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovoreno da se korisnik kredita – potrošač obvezuje platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita utvrđenu aktima Banke, ništetna u smislu čl. 87. st. 1. ZZP-a, pa je stoga odlučeno kao pod točki I izreke ove presude. Za napomenuti je da je tužitelj bio informirana o svojoj obvezi plaćanja predmetne naknade, ali ne i o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade, koje usluge i troškovi u to ulaze, u kojoj visini, kao i da je tužitelj imao prije sklapanja ugovora informaciju o obvezi plaćanja predmetne naknade ali ne i o njezinoj visini i krajnjoj svrsi. Kod ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja, treba ocijeniti je li tuženik mogao razumno očekivati da bi potrošač prihvatio takvu ugovornu odredbu i da je bilo pojedinačnog pregovaranja, odnosno je li banka uzela u obzir zakonite interese potrošača. Kako se radilo o tipskom ugovoru, jasno je da se o spornoj odredbi nije pregovaralo, niti je tuženik vodio računa o zakonitim interesima potrošača. Uzrokuje li se predmetnom spornom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ocjenjuje se ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorne naknade za obradu i odobravanje kredita, već i ocjenom da li bi neprihvaćanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava. Iz provedenog dokaznog postupka jasno proizlazi da bez predmetne naknade za obradu kredita nije bilo moguće sklopiti ugovor o kreditu.

13. Slijedom navedenog, na temelju provedenih dokaza utvrđeno je da stranke nisu posebno pojedinačno pregovarale o spornim ugovornim odredbama, jer su te odredbe bile unaprijed formulirane standardnim ugovorom tuženika, pri čemu iz iskaza tužitelja proizlazi da se radilo o odredbama o kojima nije bilo moguće pregovarati, zbog čega ih sud u smislu odredbe čl. 143. ZOO/91 utvrdio ništavim.

14. U odnosu na prigovor tuženika o previsoko naznačenoj visini predmeta spora od strane tužiteljice, ovaj sud je isti ocijenio kao neosnovan. Naime, člankom 19. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj:118/18 i 51/23), jasno je i nedvosmisleno propisano da u parnicama u kojima je predmet spora izvršenje kakve radnje, trpljenje, nečinjenje, izjava volje, utvrđivanje postojanja ili nepostojanja određenog prava ili pravnog odnosa ili utvrđivanje istinitosti ili neistinitosti neke isprave, kao vrijednost predmeta spora uzima se iznos koji je tužitelj naznačio u tužbi, ali ne manji od 1.328,00 eura. Kako je tužitelj u tužbi od 10. studenoga 2025. kao vrijednost predmeta spora naznačio upravo iznos od 1.328,00 eura, prigovor tuženika o pogrešno naznačenoj vrijednosti predmeta spora ocijenjen je u cijelosti kao neosnovan.

14.1. U odnosu na tuženikov prigovor da tužitelj ne uživa status potrošača odnosno da ga je dužan u ovom postupku dokazati sud je isti ocijenio kao neosnovan, a sve obzirom da iz iskaza tužitelja pa i samoga Ugovora o namjenskom kreditu proizlazi da je isti namjenski potrošen i to za izgradnju-dogradnju stambenog objekta, a u kojem tužitelj nema nikakvu registriranu djelatnost niti ju je imao u vrijeme sklapanja predmetnoga Ugovora. Preciznije, uvidom u Ugovor o namjenskom kreditu nesporno je utvrđeno da je isti tužitelj zaključi kao fizička osoba i da je isti kredit određen kao namjenski i to isključivo za izgradnju-dogradnju stambenog objekta. S obzirom na navedeno stav je ovoga suda da tužitelju pripada pravo na pravnu zaštitu temeljem citiranih zakonskih odredaba i to iz razloga jer tužiteljevo svojstvo potrošača proizlazi iz samih odredaba Ugovora o kreditu te iz njegova iskaza iz kojih jasno i nedvosmisleno proizlazi da je kredit namjenski potrošen.

Slijedom navedenog, a budući da tuženik, na kojem je kao kreditor teret dokazivanja činjenice da tužitelj nema svojstvo potrošača, nije niti dokazao, a niti je učinio vjerojatnim da bi namjena kredita bila korištena u svrhe namijenjene zanimanju ili poslovnoj/poduzetničkoj djelatnosti tužitelja u smislu odredaba ZZZP-a, pa je stoga utvrđeno da je tužitelj u smislu odredbe iz čl.399.a ZOO-a bio potrošač.

14.2. Sud je ocijenio u cijelosti neosnovan prigovor tuženika da tužitelj nije dokazao pravni interes za podnošenje isključivo deklaratornog tužbenog zahtjeva odnosno deklaratorne tužbe. Naime, člankom 187. stavkom 2. ZPP-a jasno su propisane procesne pretpostavke za podnošenje tužbe za utvrđenje, pri čemu je istim jasno propisano da se tužba kojom se traži utvrđenje može podići kad je to posebnim propisima predviđeno, kad tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa ili kad tužitelj ima kakav drugi pravni interes za podizanje takve tužbe. Ovaj sud je stajališta da kod tužitelja postoji pravni interes, a sve budući da iz provedenoga postupka proizlazi da je cilj tužitelja u ovom postupku donošenje presude koja na neki način pogoduje tužitelju, odnosno osigurava mu zaštitu ugroženih prava, dakle da se donese presuda kojom će se zaštititi prava ili pravni interesi tužitelja, presuda kojom tužitelj za buduće vrijeme osigurava svoja prava i interese. Uz navedeno, ovaj sud prihvaća tvrdnje tužitelja u dijelu u kojem ista navodi kako je u ovom postupku podnio tužbu kojom postavlja deklaratorni tužbeni zahtjev rukovodeći se načelom ekonomičnosti postupka kao jednim od temeljnih načela građanskoga sudovanja. Naime, pravilno je shvaćanje tužitelja da će u slučaju uspjeha u ovome postupku izbjeći provođenje financijsko-knjigovodstveno vještačenje s obzirom na to da se traži isključivo utvrđenje ništetnosti pojedinih odredbi ugovora. Dakle, tužitelj se prilikom

podnošenja tužbe vodio načelom ekonomičnosti svjestan da će u slučaju uspjeha u sporu u ovome postupku stvoriti bržu, jednostavniju i u konačnici jeftiniju mogućnost uspjeha s eventualnim kondemnatornim tužbenim zahtjevom, što ovaj sud uvažava. Uz navedeno, za napomenuti je da se sukladno članku 327. ZOO-a svaka zainteresirana osoba može pozivati na ništetnost, a na istu sud pazi po službenoj dužnosti. Uz navedeno, prema članku 328. ZOO-a pravo na isticanje ništetnosti je neograničeno odnosno ne gasi se.

14.3. U odnosu na prigovor tuženika da je sporna ugovorna odredba iz članka 10. samoga Ugovora bila jasna, lako razumljiva i lako uočljiva za napomenuti je da je isti navod tuženika paušalan. Naime, ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Za napomenuti je kako iz samoga članka 10. predmetnoga Ugovora nije jasno zbog kojih je konkretno razloga ta ugovorna odredba uvrštena u predmetni ugovor, koji su razlozi koji opravdavaju njezino plaćanje, a nije vidljivo niti koje usluge i troškove tuženika ona obuhvaća. Pored navedenoga, iz same ugovorne odredbe nije razvidna niti visina te naknade, a nije vidljiva niti krajnja svrha plaćanja iste slijedom čega je i taj dio posebno uzet u obzir kod donošenja odluke u ovome postupku. Nije životno ni logično očekivati da bi osoba koja je po zanimanju veterinar tu odredbu trebala razumjeti bez da je od strane stručne osobe poučena o istoj odredbi, odnosno da mu je ista odredba rastumačena od stručne osobe.

14.4. Neosnovan je istaknuti prigovor zastare tuženika. Naime, prema odredbi čl. 110. ZOO/91 propisano je da se pravo na isticanje ništavosti ne gasi, dok zahtjev za isplatu tužitelja zastarijeva u općem zastarnom roku od 5 godina prema odredbi čl. 371. ZOO/91. Kako se radi o restitucijskom zahtjevu temeljem odredbe čl. 104. st. 1. ZOO/91, u kojem slučaju zastara počinje teći od dana utvrđenja ništavosti ugovora ili pojedinih njegovih odredbi (pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 30. siječnja 2020., broj Su-IV-47/20), odnosno u konkretnom slučaju od dana donošenja ove prvostupanjske presude jer je ovom presudom odlučeno i o pitanju ništavosti odredaba Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i naknadi za obradu i prijevremenu otplatu kredita, to zastarni rok propisan čl. 225. ZOO od pet godina nije protekao (tako i Županijski sud u Osijeku, u presudi broj GŽ-1996/19 od 14. rujna 2020.).

15. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbama čl.154. st.1 i 155.ZPP-a.

16. Tužitelju su kao nužni i opravdani troškovi dosuđeni trošak sastava tužbe od 9. studenoga 2025. u iznosu od 200,00 eur, sukladno Tbr.7. toč.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj:138/23 dalje: Tarifa), trošak sastava podneska od 30. prosinca 2025. u iznosu od 200,00 eur sukladno Tbr. 8.toč.1. Tarife, trošak zastupanja na ročištu održanom 2. veljače 2026. u iznosu od 200,00 eur sukladno Tbr.9.toč.1. Tarife, trošak zastupanja na ročištu održanom 23. travnja 2026. u iznosu od 200,00 eur sukladno Tbr.9.toč.1. Tarife, te trošak pristupa ročištu za objavu i uručenje presude 14. svibnja 2026. u iznosu od 100,00 eur sukladno Tbr. 9.3. OT, uvećano za pripadajući PDV na navedene iznose u iznosu od

225,00 eur, sukladno Tbr. 46. Tarife, te trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 eur sukladno Tar.br.1. Uredbe o tarifi sudskih pristojbi („Narodne novine“ broj:37/23, dalje Uredbe) te članka 7. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj:118/18 i 51/23), te pristojba na presudu u iznosu od 53,09 eur sukladno Tar.br.2. u svezi s Tar.br.1 Uredbe, odnosno sud je tužitelju dosudio trošak u ukupnom iznosu od 1.254,64 eur sa zateznom kamatom tekućom na taj iznos od dana donošenja presude, odnosno od 29. svibnja 2026., sve sukladno čl.29. ZOO-a i sve kako je odlučeno u točkom II izreke ove presude.

16.1. Sud tužitelju nije dosudio trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 53,00 eur, kako to potražuje tužitelj u svome troškovniku predanom na ročištu održanom u ovom postupku 23. travnja 2026., a sve obzirom da je tužitelj istu pristojbu platio zajedno s podnošenjem tužbe 10. studenoga 2025. i to u dosuđenom iznosu od 26,55 eur, a sukladno članku 7. Zakona o sudskim pristojbama.

17. Slijedom svega navedenoga odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Križevcima, 29. svibnja 2026.

Sutkinja
Ivana Prosenečki Kamenjak

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može županijskom sudu izjaviti žalbu u roku od 15 dana računajući od dana primitka prijepisa presude. Žalba se podnosi putem ovoga suda pismeno u tri istovjetna primjerka.

Stranci koja je uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda odnosno rješenje objavljuje sud neće dostavljati presudu odnosno rješenje, prema odredbama Zakona o parničnom postupku o dostavi pismena. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, sud će presudu dostaviti prema odredbama Zakona o parničnom postupku o dostavi pismena.

Broj zapisa: **9-30888-bdace**

Kontrolni broj: **075a4-6357a-3e3ad**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Bjelovaru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.